

Dosarul nr.3ra-1143/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – G. Cazacu

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – M. Guzun, G. Dașchevici, V. Clima

ÎNCHEIERE

23 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas

Nina Vascan

Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Casa Națională de Asigurări Sociale,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de către de către Iulia Mîțăblîndă, succesor în drepturi ale lui Victor Mîțăblîndă împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale privind contestarea actului administrativ, obligarea recalculării și achitării pensiei pentru vechime în muncă,

împotriva deciziei din data de 30 septembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău prin care s-a respins cererea de apel depusă de către Casa Națională de Asigurări Sociale,

constată:

La 11 august 2017 Victor Mîțăblîndă a depus în procedura contenciosului administrativ cerere de chemare în judecată împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale, prin care a solicitat recunoașterea ilegalității refuzului nr. M-1230/17 din 11 iulie 2017, obligarea recalculării și achitării începând cu 01 august 2016 a cuantumului pensiei pentru vechime în muncă în mărime de 80 % din suma plăților lunare asigurate ale procurorului-șef al serviciului reprezentare a învinuirii în Curtea de Apel Cahul al secției judiciar-penale din cadrul Direcției judiciare a Procuraturii Generale, în exercițiu, reieșind din vechimea în funcția de procuror și judecător de 24 ani 3 luni 6 zile.

În motivarea acțiunii Victor Mîțăblîndă a indicat că a activat în organele procuraturii și ale Ministerului Justiției fără întrerupere începând cu 01 august 1983 până la 30 aprilie 2010, după cum urmează: 01 august 1987 – 30 iunie 1987 în calitate de stagiar, ajutor, ajutor superior al procurorului raionului Basarabeasca; 21 iunie 1987 – 10 noiembrie 1994 judecător al Judecătoriei Șoldănești; 16 noiembrie 1994 – 08 februarie 1999 procuror-adjunct al procurorului Șoldănești; 08 februarie 1999 – 17 septembrie 2003 procuror-adjunct al raionului Cahul; 17 septembrie 2003 – 30 aprilie 2010 procuror-șef, procuror al serviciului reprezentare a învinuirii în Curtea de Apel Cahul al secției judiciar-penale din cadrul Direcției judiciare a Procuraturii Generale.

Prin ordinul Procurorului General nr. 305-p din 30 aprilie 2020 Victor Mîțăblîndă în conformitate cu prevederile art. 85 din Codul muncii a demisionat din funcția deținută.

Reclamantul a mai menționat că începând cu 30 septembrie 2007 este beneficiar de pensie pentru limită de vârstă, obținerea căreia a fost condiționată de atingerea vârstei standard de pensionare și de efectuare a stagiului minim de cotizare, potrivit legislației în vigoare la acel moment.

La 29 iunie 2017 a expediat în adresa Casei Naționale de Asigurări Sociale cerere prealabilă, prin care a solicitat recalcularea pensiei pentru vechime în muncă începând cu 01 august 2016.

Prin răspunsul Casei Naționale de Asigurări Sociale nr. M-1230/17 din 11 iulie 2017, solicitarea de recalculare a pensiei în legătură cu majorarea ordinară a salariului lunar al procurorului în funcție, a fost respinsă.

În susținerea ilegalității refuzului Victor Mîțăblîndă a invocat prevederile Legii cu privire la Procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008 (în vigoare la data de 01 octombrie 2010), a Legii cu privire la Procuratură nr.3 din 25 februarie 2016 și a Legii nr. 328 din 23 decembrie 2013 privind salarizarea judecătorilor și procurorilor.

De asemenea a indicat că prin Legea nr. 56 din 09 iunie 2011 privind modificarea și completarea unor acte legislative au fost operate modificări în Legea nr. 156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat, care a fost completată cu art. 46², intrat în vigoare din 01 iulie 2011, conform căruia au fost introduse condiții noi de stabilire a pensiei pentru viitorii procurori cu dreptul de pensionare.

Potrivit acestor modificări, în vigoare din 01 iulie 2011, legiuitorul a exclus pentru viitorii procurori cu drept de pensionare dreptul la recalcularea pensiei, fiind redusă proporția maximă a pensiei până la 75%, cât și majorat stagiul special de muncă în funcție de procuror până la 15 ani.

Victor Mîțăblîndă a menționat că până în anul 2011 a beneficiat de dreptul dobândit de recalculare a pensiei conform salariului procurorului respectiv în exercițiu - funcție din care i-a fost calculate pensia, aceasta fiind recalculate la majorarea salariului.

Articolul 462 al Legii nr. 156 din 14 octombrie 1998 privind pensiile de asigurări sociale de stat, în vigoare din 01 iulie 2011, se referă exclusiv la drepturile procurorilor pensionați ulterior adoptării normelor respective, deoarece abrogarea normelor pertinente referitoare la modalitatea de determinare a pensiei pentru vechime în muncă, realizată ulterior dobândirii de către reclamant a dreptului dat, nu produc efecte asupra drepturilor sale.

Astfel, prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 4 din 27 ianuarie 2000 privind controlul constituționalității unor prevederi din legile care reglementează asigurarea cu pensii a judecătorilor, procurorilor, anchetatorilor Procuraturii și funcționarilor publici s-a stabilit că, normele privind protecția de stat, asigurarea materială și socială, inclusiv asigurarea cu pensii, consacrate în legile menționate, își mențin puterea juridică și nu pot fi anulate sau modificate; schimbările ce vizează condițiile de plată a pensiilor pentru judecători, procurori, anchetatorii Procuraturii și funcționarii publici, stabilite până la intrarea în vigoare a Legii nr. 552, instituite de către legiuitor, contravin art. 47 alin. (2) și art. 76 din Constituție și principiului respectării drepturilor dobândite anterior în mod licit.

Mai mult decât atât, aceste constatări sunt oglindite și în pct. 4, 8 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 9 din 30 martie 2004 pentru controlul constituționalității unor prevederi ale art. 1 pct.22 și art. II-V din Legea nr. 358-XV din 31 iulie 2003.

Potrivit art. 6 alin. (1), alin.(3) din Codul civil, legea civilă nu are caracter retroactiv, nu modifică și nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior. De asemenea, legea nouă nu modifică și nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare.

Prin neretroactivitatea legii civile trebuie de înțeles regula juridică conform căreia o lege civilă se aplică numai situațiilor juridice apărute după intrarea ei în vigoare sau altfel spus trecutul scapă aplicării legii civile noi și este supus legii vechi.

Această concluzie este confirmată prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 32 din 29 octombrie 1998 privind interpretarea art. 76 din Constituție ”Intrarea în vigoare a legii,, în care Curtea a reținut că: „legea nu se aplică faptelor săvârșite înainte de intrarea ei în vigoare, adică nu are efect retroactiv. Ea dispune numai pentru prezent și viitor și nu are efecte juridice pentru trecut”, „consacrat expres în art. 22 din Constituție, principiul neretroactivității legii urmărește protejarea libertăților, contribuie la adâncirea securității juridice, a certitudinii în raporturile interumane. Principala valoare a ordinii de drept constă în posibilitatea oferită fiecăruia de a-și conforma comportamentul regulilor dinainte stabilite”.

Prin Hotărârea nr. 27 din 20 decembrie 2011 Curtea Constituțională în pct.80 a reținut că „apreciază că inadecvată o paralelă între Legea nr. 358-XV din 31 iulie 2003, parțial declarată neconstituțională prin Hotărârea Curții nr. 9 din 30 martie 2004 și legile contestate în prezenta cauza. Legea nr. 358-XV din 31 iulie 2003, prin dispozițiile sale, anula și pensiile aflate în plată ale unor categorii speciale de angajați, vizate și în sesizările care fac obiectul prezentei cauze. Astfel, în sensul constatărilor de la paragraful 79, Legea nr. 358-XV din 31 iulie 2003 aducea atingere unor drepturi de proprietate dobândite pensiilor aflate în plată.

Astfel, Curtea Constituțională a confirmat că dispozițiile Legii nr. 56 din 09 iunie 2011 nu anulează sau modifică pensiile aflate în plată la momentul intrării în vigoare a prezentei Legi, adică nu atinge drepturile de proprietate deja dobândite pensiilor aflate în plată.

Conform art.6 alin.(4) din Codul civil, în cazul situațiilor juridice contractuale în curs de realizare la data intrării în vigoare a legii noi, legea veche va continua să guverneze natura și întinderea drepturilor și obligațiilor părților, precum și orice alte efecte contractuale, dacă legea noua nu prevede altfel. Adică, natura și întinderea drepturilor și obligațiilor părților unui contract existent la data intrării în vigoare a legii noi vor fi guvernate în continuare de legea sub imperiul căreia a fost încheiat contractul și deci au luat naștere drepturile și obligațiile respective. Vor rămâne guvernate de asemenea de legea veche orice alte efecte produse de contract la data intrării în vigoare a legii noi.

Curtea Constituțională s-a pronunțat univoc și asupra faptului că cuantumul pensiei, stabilit printr-o lege anterioară, nu poate fi micșorat, iar plata pensiei fixate nu poate fi suspendată printr-un act normativ adoptat ulterior.

Curtea Constituțională prin Hotărârea nr. 27 din 20 decembrie 2011 a stabilit că, drepturile care decurg din sistemele de protecție socială, deși nu sunt menționate expres în Convenția Europeană, intră totuși în domeniul său de aplicare, protecția socială fiind percepută în accepțiunea sa largă, cuprinzând asistența socială și cea medicală, că la început Curtea Europeană a asimilat dreptul la prestații sociale unui drept de proprietate, în sensul art. 1 din Protocolul nr .1 la Convenția Europeană, iar în cazul persoanelor care au plătit contribuții la un sistem de protecție socială (Muller

vs. Austria, decizia din 16 decembrie 1974), ulterior jurisprudența acesteia a evaluat, nu fără de ambiguități în ceea ce privește prestațiile non-contributive - spre protecție mai largă.

Reclamantul a susținut că prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 4 din 27 ianuarie 2000 privind controlul constituționalității unor prevederi din legile care reglementează asigurarea cu pensii a judecătorilor, procurorilor, anchetatorilor Procuraturii și funcționarilor publici, Curtea Constituțională a reținut că, „dreptul cetățeanului la asigurarea cu pensie se află în dependență directă de caracterul activității social-utile prestate. Pensiile pentru vechime în muncă ale judecătorilor, procurorilor (...) au fost obținute prin muncă prestată de aceștia, prin exercitarea unor funcții speciale, de importanță majoră pentru societate”.

În acest context Victor Mîțăblîndă a indicat că statutul juridic al unor categorii de persoane este determinat de nivelul juridico-organizatoric al organelor în care acesta activează, de caracterul și complexitatea activității prestate, de responsabilitățile și exigențele de calificare pe care această activitate le implică.

Totodată garanțiile sociale și retribuirea acestor funcționari determină faptul că statutul lor juridic să se distingă de statutul altor categorii de funcționari. De aici și necesitatea instituirii unui nivel sporit de asigurare materială socială. Instituirea pensiei speciale (de funcție) pentru procurori, la fel ca și pentru judecători, nu reprezintă un privilegiu, aceasta fiind justificată în mod obiectiv ca o compensație parțială a inconvenientelor ce rezultă din rigorile statutului special, căruia trebuie să se supună procurorii, statut sever și restrictiv, stabilit prin lege de către Parlament.

Prin urmare, recurentul a invocat că Casa Națională de Asigurări Sociale, începând cu 01 iulie 2011, ilegal diminuând nivelul protecției sociale dobândit anterior, l-a lipsit de dreptul la recalcularea cuantumului pensiei dobândit în mod licit în baza pct. 12 din Regulamentul cu privire la modul de stabilire și plată a pensiilor pentru vechime în muncă colaboratorilor organelor procuraturii, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 252 din 05 martie 1998, cât și în baza art. 34 alin. (6) al Legii cu privire la Procuratură nr. 118 din 14 martie 2003.

La data de xxxxx Victor Mîțăblîndă a decedat. (f.d.34)

La demersul Casei Naționale de Asigurări Sociale prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 februarie 2018 procesul civil intentat la acțiunea lui Victor Mîțăblîndă împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale privind contestarea actului administrativ, obligarea recalculării și achitării pensiei, a fost încetat, din motiv că raportul juridic litigios nu admite succesiunea în drepturi.

Încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 februarie 2018 a fost contestată de către Iulia Mîțăblîndă, moștenitorul și succesorul în drepturi ale lui Victor Mîțăblîndă.

Curtea de Apel Chișinău prin decizia din 21 noiembrie 2019 a admis recursul declarat de către Iulia Mîțăblîndă, a anulat încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 26 februarie 2018, cu restituirea pricinii spre judecare în Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani. (f.d. 48-52)

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 12 martie 2020 s-a admis cererea depusă de către Iulia Mîțăblîndă privind înlocuirea părții ieșite din proces ca urmare a decesului cu succesorul său în drepturi. S-a înlocuit în drepturi defunctul Victor Mîțăblîndă cu soția sa, Iulia Mîțăblîndă. (f.d. 65)

Prin hotărârea din data de 24 martie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani s-a admis parțial cererea de chemare în judecată, s-a anulat răspunsul Casei Naționale de Asigurări Sociale nr. M-1230/17 din 11 iulie 2017 privind respingerea cererii prealabile. S-a obligat Casa Națională de Asigurări Sociale de a recalcula și achita Iuliei Mîțăblîndă, în calitate de succesori al reclamantului Victor Mîțăblîndă, decedat la 14 ianuarie 2018, pensie pentru vechime în muncă în mărime de 80 % din suma plăților lunare asigurate de procurorul-șef al Serviciului reprezentare a învinuirii în Curtea de Apel Cahul al Secției judiciar-penal din cadrul Direcției judiciare a Procuraturii Generale, reieșind din vechimea în muncă în funcția de procuror de 24 ani, 3 luni și 6 zile, pe perioada 01 august 2016 – 14 ianuarie 2018. În rest, pretențiile au fost respinse ca neîntemeiate. (f.d. 67,71-76)

Hotărârea a fost contestată atât de către succesorul Iulia Mîțăblîndă, cât și de către Casa Națională de Asigurări Sociale.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 15 iulie 2020 apelul declarat de Iulia Mîțăblîndă a fost declarat inadmisibil. (f.d. 87-88)

Curtea de Apel Chișinău prin decizia din data de 30 septembrie 2020 a respins apelul declarat de către Casa Națională de Asigurări Sociale. (f.d. 107,108-121)

Instanțele de judecată în baza legislației aplicabile raportului juridic litigios au concluzionat că cererea de chemare în judecată este parțial întemeiată, deoarece Victor Mîțăblîndă dispunea de dreptul de a-i fi achitată și recalculată pensia pentru vechime în muncă, reieșind din salariul mediu lunar achitat procurorului-șef, procuror al Serviciului reprezentare a învinuirii în Curtea de Apel Cahul al Secției judiciar-penale din cadrul Direcției judiciare a Procuraturii Generale, începând cu data de 01 august 2016 și până la 14 ianuarie 2018, data decesului.

Argumentul Casei Naționale de Asigurări Sociale precum că stabilirea pensiei pentru vechime în muncă procurorilor se efectuează în baza Legii nr. 156-IV din 14 octombrie 1998, deoarece au fost abrogate alin. (3)-(10) din art. 73 al Legii cu privire la procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008 a fost respins de instanțele de judecată, ori prevederile art. 46² din Legea nr. 156-IV din 14 octombrie 1998 au fost introduse prin Legea nr. 56 din 09 iunie 2011, în vigoare de la 01 iulie 2011, pe când Victor Mîțăblîndă a obținut dreptul la pensie în anul 2007 la momentul împlinirii condițiilor: atingerea vârstei de 50 de ani, precum și vechimea în muncă de 12 ani și 6 luni în funcție de procuror.

Astfel, chiar dacă Legea cu privire la procuratură nr. 118 din 14 martie 2003 a fost abrogată prin Legea nr. 294 din 25 decembrie 2008, Victor Mîțăblîndă a dobândit dreptul de a-i fi stabilită pensia de procuror, la data împlinirii condițiilor privind pensionarea procurorilor (atingerea vârstei de 50 de ani, precum și stagiul de cotizare de cel puțin 12 ani și 6 luni în funcția de procuror), care erau în vigoare la acel moment, și anume în anul 2007, așa cum, potrivit art. 6 alin.(1), (2) din Codul civil, legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică și nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior, nici condițiile de stingere a unei situații juridice stinse anterior.

Instanțele de judecată au enunțat că legea nouă nu modifică și nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare. Legea nouă este aplicabilă situațiilor juridice în curs de realizare la data intrării sale în vigoare.

Același principiu se regăsește și în art. 4, alin. (3) și art. 8, alin. (3) din Hotărârea nr. 9 din 30 martie 2004 a Curții Constituționale potrivit căreia, la determinarea temeiurilor juridice, condițiilor de stabilire și plată a pensiilor, modalităților de calculare a cuantumului pensiei, legiuitorul are obligația de a ține cont de faptul că asigurările sociale stabilite anterior nu pot fi anulate fără a fi substituite prin măsuri echivalente. Noile prevederi legale se vor aplica numai pentru viitor și numai față de persoanele care au solicitat acordarea pensiei după intrarea acestora în vigoare, fără a se aduce atingere drepturilor de pensie stabilite anterior. Dreptul subiectiv, constituit în baza unei legi anterioare, nu poate fi atins de cel născut sub imperiul unei legi posterioare.

Curtea Constituțională s-a pronunțat univoc și asupra faptului că cuantumul pensiei, stabilit printr-o lege anterioară, nu poate fi micșorat, iar plata pensiei fixate nu poate fi suspendată printr-un act normativ adoptat ulterior.

Ca urmare, se deduce, că normele de drept de pensionare stabilite posterior nu au putere retroactivă.

Instanțele de judecată au menționat că Curtea Constituțională prin hotărârea nr. 27 din 20 decembrie 2011 privind controlul constituționalității unor legi de modificare a condițiilor de asigurare cu pensii și alte plăți sociale pentru unele categorii de salariați, a declarat neconstituționale art. II și pct. 7 și 9 ale art. III din Legea nr. 56 din 09 iunie 2011 „Pentru modificarea și completarea unor acte legislative” în partea referitoare la art. 46/1 al Legii nr. 156 din 14 octombrie 1998 „Privind pensiile de asigurări sociale de stat”. Art. II din Legea nr. 56 din 09 iunie 2011 se referă la modificarea art. 26, 31, 32, 321, 322, 323, 33 din Legea nr. 544 din 20 iulie 1995 „Cu privire la statutul judecătorului”.

Modificările la normele enumerate au fost declarate neconstituționale integral, în condițiile pre-citate, aceste legi nu se mai aplică nici pentru procurorii pensionați până la 09 iunie 2011.

La caz, Victor Mîțablîndă a dobândit un asemenea drept social licit, odată cu acordarea pensiei pentru vechime în muncă, iar drepturile diminuate prin normele Legii nr. 56 din 09 iunie 2011 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, ca drepturi potențiale sau aleatorii se referă deja la viitorii procurori cu drept de pensionare.

Astfel, dreptul lui Victor Mîțablîndă cu aplicarea principiului recalculării pensiei la creșterea ordinară a salariului procurorului în exercițiu este menținut de instanța de jurisdicție constituțională, iar dreptul subiectiv constituit în baza unei legi anterioare nu poate fi atins de cel născut sub imperiul unei legi posterioare, legea nouă nefiind aplicabilă unei fapte din trecut conform prevederilor art.6 din Codul civil, care stabilește expres, că legea civilă nu are caracter retroactiv.

Dreptul subiectiv constituit în baza unor legi anterioare nu poate fi atins de cel născut sub imperiul unei legi posterioare. Conform regulii generale legea nouă nu poate modifica regimul juridic al dreptului anterior, îl poate suprima sau înlocui cu un alt drept, însă legea nouă nu poate desființa modalitatea prin care legea anterioară a instituit dreptul respectiv și efectele lui.

Împotriva deciziei instanței de apel a depus recurs Casa Națională de Asigurări Sociale, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu emiterea unei noi hotărâri. (f.d. 130-133)

În motivarea recursului Casa Națională de Asigurări Sociale a menționat că la emiterea deciziei instanța de apel nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii, a aplicat eronat normele de drept material și procedural.

Autoritatea recurentă a indicat că conform documentelor din dosarul de pensionare s-a constatat că începând cu data de 30 septembrie 2007 Victor Mîțăblîndă a beneficiat conform Legii cu privire la Procuratură nr. 118 din 14 martie 2003 de pensie pentru vechime în muncă ca procuror calculată în proporție de 80% față de salariul funcției de procuror adjunct al raionului.

Ulterior, prin Legea cu privire la Procuratură nr. 294 din 25 decembrie 2008 a fost abrogată Legea cu privire la Procuratură nr. 118 din 14 martie 2003. Respectiv, reglementările legale ce țin de asigurarea cu pensie a procurorilor au fost stipulate în noua lege cu privire la Procuratură.

Articolul 73 din Legea nr. 294 din 25 decembrie 2008 în vigoare de la 01 iulie 2011 prevede că procurorii, cu excepția procurorilor militari, au dreptul la pensie conform Legii nr.156-IV din 14 octombrie 1998 privind sistemul public de pensii.

În acest context autoritatea recurentă a susținut că începând cu data de 01 iulie 2011 pensiile procurorilor nu se mai recalculează, dar se indexează anual la 01 aprilie conform art. 13 din Legea nr. 156-IV din 14 octombrie 1998 privind sistemul public de pensii.

Casa Națională de Asigurări Sociale a subliniat că la moment o lege care să prevadă dreptul la recalcularea pensiei procurorilor nu este, deoarece a fost abrogată în anul 2011 și nu poate avea efect pe viitor, nu poate fi ultraactivă.

În conformitate cu art. 245 din Codul administrativ recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Decizia instanței de apel a fost pronunțată la 30 septembrie 2020, notificată Casei Naționale de Asigurări Sociale la 10 noiembrie 2020. (f.d. 124)

Casa Națională de Asigurări Sociale, în termen, la 13 octombrie 2020 a depus recurs nemotivat, iar recursul motivat la 11 decembrie 2020. (f.d. 130-133)

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră drept inadmisibil, din următoarele motive.

Prin prisma art.246, alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art.246 Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f).Din analiza acestor prevederi rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudential, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

Instanța de recurs menționează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245, alin.(2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de

Justiție conchide că cererea de recurs depusă de către Casa Națională de Asigurări Sociale este inadmisibilă.

Conform art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul, înaintat de către Casa Națională de Asigurări Sociale se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Gervas

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh